

Легенда про калиновий кущ

Віра Вовк

При плаю, що вів на горб смерти, ріс марний калиновий кущ. Він любив життя і тужив за ним своїм тонким гіллям. Часом йому снівся соковитий чорнозем, що по—матірньому обтулив би його стовбур десь у просторому саду, де темношаті суворі кедри й веселі кругловиді липи стелили б йому прохолоду своєю тінню, а молоді дівчата перебирали б білими пальцями дірки сопілок з його нового пруття, квітчалися б його сніжним цвітом або коралевими кетягами.

Але коли лагідний Муж з Назарету зойкнув, як розбита арфа, під тягарем хреста і його стопи, з-під яких вицвітали давніше білі нарциси, багрили порошок дороги, калиновий кущ простер їм своє марне гіллячко, як килим, і не зважав на те, що й сандалі катів толочили його на смерть.

Неділею вранці йшли три Марії зі своїми оліями до святої могили. Та коли вони не знайшли Ісуса в гробі, розійшлися, плачучи, по городі.

Марія Магдалина бігла з розплетеними косами на Череп'яну Гору, але вона знайшла там тільки темночервоний хрест, який вже прийняли між себе ласкаві трави. Засмучена верталася вона до міста, аж нараз побачила на доріжці сухий калиновий кущ. І велика грішниця, що так дуже вміла любити, подумала в своїм горі:

"Коли я не можу намастити олією Христового тіла, то зроблю це цьому бідному мертвому кущеві" — і вона помастила його дорогою трояндовою оливою.

Нараз сталося диво: білий цвіт і коралеві кетяги ягід, немов краплини святої крові, вирости з мертвого гілля, і кожну квітку, і кожну ягоду обтулювало молоде зелене листя. Марія Магдалина понесла, дивуючись, той кущ калини до великого саду й попросила Огородника, щоб вкопав його в землю.

Огородник усміхнувся лагідно й посадив калинового куща між високі кедри й кругловиді липи в м'який чорнозем, наказав росам спливати на нього, вітрам — чесати його, сонцю — любити його, і порахував усі його листочки.